

Scherven Van Jou

Scherven Van jou

Dit verhaal is gebaseerd op echte gebeurtenissen. Uit respect voor de privacy van de betrokkenen werden namen en bepaalde details aangepast.

Annelies Baert

Schrijver: Annelies Baert
Coverontwerp: Annelies Baert
ISBN: 9789403901473
© Annelies Baert

Hoofdstuk 1

De Eerste Zomeravond

Het was een warme zomerdag in augustus, zo'n dag waarop de tijd leek te vertragen en de lucht zwaar en loom boven alles hing, alsof zelfs de wind had besloten dat het genoeg was geweest. De zon brandde niet meer fel, maar gloeide na, een zachte warmte die zich op mijn huid vastzette. Ik kwam net van een strandbar, waar de zon traag achter de duinen was gezakt en de muziek mijn gedachten zachtjes had gewiegd. Geen opdringerige beats, maar klanken die je niet hoeft te begrijpen om ze te voelen.

Het zout van de zee zat nog in mijn haar, plakkerig en eigenwijs, en mijn huid voelde warm en moe aan op die aangename manier die alleen een zomerdag kan achterlaten. Het was het soort vermoeidheid dat niet vraagt om slaap, maar om verlenging — om nog even te blijven, nog even niet naar huis. Ik voelde me licht, bijna losgezongen van alles wat moest, van alles wat morgen weer zou beginnen.

Dus liep ik verder, weg van het strand, richting de plaatselijke kroeg. Mijn vaste toevluchtsoord. Een plek die niets van me vroeg behalve aanwezigheid. Terwijl ik door de straten wandelde, voelde ik hoe de dag langzaam plaatsmaakte voor de avond. Terrassen liepen leeg, stemmen werden zachter, en ergens in mij ontstond die vertrouwde rust die alleen de nacht kan brengen.

In de kroeg herkende ik meteen een kennis. Zo iemand met wie je moeiteloos een praatje maakt, zonder verwachtingen, zonder diepgang die verplicht is. Gesprekken die mogen blijven hangen aan de oppervlakte, licht en vrijblijvend. We lachten wat, wisselden banale woorden uit over het weer, de zomer, niets en alles tegelijk. Het was op een veilige manier gezellig, precies wat ik op dat moment dacht nodig te hebben.

Ik nam een slok, leunde achterover en liet mijn blik even door de ruimte glijden. De geur van bier en hout, het zachte geroezemoes, het bekende gevoel van een plek die je al zo vaak hebt betreden dat ze bijna aanvoelt als een verlengde van jezelf. Alles leek op zijn plaats te vallen.

En toen ging de deur open.

Hij stapte binnen zoals mannen in films binnenstappen — niet overdreven, niet bewust van zichzelf, maar toch onmogelijk te negeren. Niet met grote gebaren of luid vertoon, maar met een vanzelfsprekendheid die je aandacht opeiste nog voordat je begreep waarom. Alsof de ruimte zich onbewust aan zijn aanwezigheid aanpaste.

Hij droeg een lichtblauw hemd dat zacht meebewoog met zijn ademhaling, de stof dun genoeg om de zomer te verraden, los genoeg om nonchalance uit te stralen. Een witte broek die zijn gebruinde huid nog meer deed oplichten, alsof hij zelf een stukje zon met zich meebracht van buitenaf. Zijn postuur was groot, maar niet zwaar — eerder elegant en recht, met een houding die vertelde dat hij wist wie hij was, zonder dat hij dat hoefde te bewijzen.

Er ging iets door de ruimte toen hij binnenkwam. Niet letterlijk natuurlijk, maar zo voelde het wel. Een aanwezigheid die meteen alles vulde, zonder lawaai te maken. Gesprekken leken net een fractie zachter te worden; blikken draaiden onbewust hun richting om.

Mijn kennis keek op, liet zijn blik volgen en floot bijna, half lachend, half onder de indruk. Hij boog zich iets naar me toe en zei zacht, alsof hij een geheim deelde:
“Dát is nu eens een knappe man.”

Ik glimlachte, een kleine, beheerste glimlach, maar mijn ogen bleven hangen alsof ze niet anders konden.

“Ik zie het,” fluisterde ik, bijna tegen mezelf, meer een vaststelling dan een reactie.

Het was geen man die je zomaar vergeet. Niet het soort schoonheid dat schreeuwt of zich opdringt, maar een die blijft hangen, zich ergens achter je ogen vastzet. Er zat iets in de manier waarop hij zich voortbewoog, rustig, zonder haast, alsof hij nergens moest zijn behalve precies hier.

Hij keek even om zich heen, zoekend, niet onzeker maar aftastend, alsof hij de ruimte wilde lezen. Alsof hij nog niet wist waar hij thuishoorde. En precies op dat moment, toen zijn blik door de kroeg gleed, wist hij niet dat ik naar hem keek. Dat mijn aandacht zich ongevraagd aan hem had vastgehaakt.

Dat ene ogenblik — waarin hij nog niet zag, nog niet wist — voelde vreemd intiem. Alsof ik getuige was van iets wat nog geen naam had, maar wel al bestond.

Ik weet niet waarom ik het deed.

Misschien omdat de avond warm genoeg was om me roekeloos te maken, zo’n warmte die je grenzen zachter maakt en je gezond verstand even op pauze zet. Misschien omdat de zee nog in mijn lijf zat, omdat muziek en zout en zomer me het gevoel gaven dat alles mogelijk was.

Of misschien was het gewoon zijn blik. Die korte seconde waarin onze ogen elkaar bijna raakten, waarin ik voelde dat er iets in mij werd aangetikt dat al een tijdje had gesluimerd.

Voor ik het zelf goed besepte, zwaaide ik.

Een klein gebaar. Licht, bijna speels. Alsof ik het luchtig wilde houden, alsof ik mezelf wilde wijsmaken dat het niets betekende. Onschuldig.

Dacht ik.

Wat ik niet verwachtte, was dat hij het zag.

Laat staan dat hij zou antwoorden.

Maar zijn blik bleef aan de mijne kleven, alsof de rest van de ruimte even wegviel. De ruis van stemmen, het zachte geroezemoes, zelfs de muziek leken naar de achtergrond te verdwijnen. En toen glimlachte hij. Geen snelle beleefdheidsglimlach, maar een echte, trage glimlach die iets in zijn ogen deed oplichten.

En toen liep hij recht op me af.

Mijn hart sloeg één keer te snel, een onhandige, luide slag in mijn borstkas, en nog voor ik iets kon tegenhouden dacht ik: wat heb ik nu gedaan?

Mijn lichaam reageerde sneller dan mijn verstand. Ik voelde hoe mijn ademhaling net iets hoger ging zitten en hoe mijn handen plots niet meer wisten waar ze moesten rusten.

Hij bleef voor me staan, op een afstand die meteen intiem aanvoelde, alsof hij precies wist waar die grens lag.

“Goedenavond,” zei hij, en daarna: “Ik ben Alexander.”

Zijn stem klonk precies zoals hij eruitzag: warm, zelfverzekerd, met een ondertoon die je niet helemaal kon plaatsen. Een beetje gevaarlijk, zonder dat hij ook maar iets dreigends zei. Een stem die beloofde zonder iets te geven.

Ik voelde mijn wangen warmer worden, een blos dat niets met de zomer te maken had. En terwijl ik hem aankeek, wist ik al — veel te vroeg — dat dit geen toevallige ontmoeting zou blijven. Dat dit moment, hoe klein ook, zich ergens diep in mij zou vastzetten.

We praatten.

Over niets eigenlijk. Over van die kleine, onschuldige dingen die je normaal na vijf minuten alweer bent vergeten. Waar je vandaan komt. Hoe laat het al is zonder echt naar de klok te kijken. Wat je die avond nog ging doen, of je hier vaak kwam, of je de plek kende zoals hij die kende.

Het soort praat dat nergens over lijkt te gaan, maar toch iets opent. Iets wat je liever gesloten houdt.

Zijn vragen waren normaal, bijna banaal zelfs, maar de manier waarop hij luisterde maakte ze anders. Hij keek niet langs me heen, niet vluchtig, maar aandachtig, alsof hij elk antwoord ergens opsloeg. Alsof hij wilde begrijpen wie ik was, of misschien alleen wilde voelen hoe ik sprak en reageerde.

Ik merkte dat ik meer vertelde dan ik van plan was. Kleine dingen, niets belangrijks, maar toch net genoeg om iets van mezelf bloot te leggen. En in zijn antwoorden zat dezelfde lichtheid, dezelfde nonchalance die verraadden dat ook hij niets prijs wilde geven — en tegelijk alles.

Er liep een onderstroom tussen ons; dat voelde ik duidelijk. Alsof we al iets hadden gedeeld zonder het te benoemen. Zonder toestemming.

En dan...

Ik weet niet meer wie het eerste gebaar heeft gedaan.

Misschien was het een blik die net iets te lang bleef hangen, een fractie van een seconde te veel, waarin we allebei voelden dat terugkijken geen toeval meer was.

Misschien was het de warmte van zijn hand toen hij mijn hand vluchtig raakte, zogezegd per ongeluk, maar net lang genoeg om mijn huid te laten reageren.

Misschien waren het de woorden die hij niet uitsprak, maar die toch tussen ons in hingen, zwaar en geladen.

Wat het ook was, plots stonden we dicht bij elkaar dan daarvoor. Te dicht eigenlijk.

Ik voelde zijn adem, rook zijn parfum vermengd met zomer en iets kruidigs dat me onmiddellijk bijbleef. Mijn lichaam reageerde sneller dan mijn gedachten, alsof het dit moment herkende voordat ik het zelf begreep.

De muziek in de kroeg vervaagde. De stemmen rondom ons werden ruis, ver weg, onbelangrijk.

Het was alsof de wereld zich terugtrok en ons daar achterliet.

Hij en ik.
Op een eiland midden in een volle ruimte.

En toen kwam die kus.
Onverwacht. Zonder waarschuwing. Zonder dat er een aftelling was,
was er geen moment om nog na te denken of dit wel verstandig was.

Zijn lippen raakten de mijne eerst voorzichtig, bijna aftastend, alsof
hij wilde voelen of ik zou terugdeinzen. Zacht, proefverend, een kus
die meer een vraag was dan een statement. Een fractie van een
seconde waarin alles stil leek te staan.

Maar ik week niet uit.
Integendeel.

Toen ik reageerde, veranderde alles. De kus werd voller, warmer,
zekerder. Zijn hand vond moeiteloos de weg naar mijn rug, niet
bezitterig, maar aanwezig, alsof hij me daar al kende. Alsof dit geen
vergissing was, geen impuls die we straks met een lach zouden
wegwuiven.

Het voelde alsof die ene kus iets in zich droeg wat groter was dan dit
moment.
Een belofte misschien.
Of een waarschuwing.

Er zat een intensiteit in die me even deed vergeten waar we waren,
wie er nog om ons stond en wat er morgen zou zijn. Het was zo'n
kus die je niet zomaar deelt met een vreemde, en toch voelde hij op
dat moment allesbehalve vreemd.

Toen we elkaar loslieten, bleef hij nog dichtbij. Te dichtbij om
onverschillig te doen. Hij keek me aan met een glimlach die niet
speels was, maar diep, bijna onderzoekend. Een glimlach die onder
mijn huid kroop en daar bleef hangen.

“Heb je morgen al plannen?” vroeg hij.
Zijn stem was laag en rustig, alsof hij de tijd naar zich toe zette. Zijn
ogen lieten me geen moment los.

Ik knipperde even, verrast door de directheid van zijn vraag, door de vanzelfsprekendheid waarmee hij een morgen aannam waarin ik een rol speelde.

“Ik moet overdag werken,” antwoordde ik eerlijk. “In de horeca. Tot de avond.”

Hij knikte langzaam, alsof hij het al wist. Alsof dit antwoord precies paste in een plan dat hij al in zijn hoofd had uitgetekend.

“Goed,” zei hij zacht, bijna tevreden.

En dan, met diezelfde rustige zekerheid:

“Dan zie ik je morgen.”

Geen vraag.

Geen twijfel.

Alleen een vaststaand feit.

Ik wist niet wat hij bedoelde met '*zien*'.

In mijn hoofd klonk het als een losse zin, eentje die je zegt omdat het moment daarom vraagt. Het soort belofte dat oplost zodra de nacht plaatsmaakt voor ochtendlicht. Een zin die je meeneemt naar huis, even herkauwt en dan netjes opbergt bij de mooie, *maar voorbijgaande dingen*.

Dus ik had er niet meer aan gedacht.

Tenminste, dat hield ik mezelf voor.

Tot de volgende dag.

Midden in mijn shift, met het geroezemoes van stemmen om me heen en het ritme van werken dat me normaal moeiteloos opslopte, gebeurde het ondenkbare. Ik stond in de zaal, een dienblad onder mijn arm, geconcentreerd bezig met het dekken van een tafel. Bestek recht leggen. Glazen controleren. Automatische handelingen die mijn hoofd meestal rustig hielden.

Toen ging de deur open.

Ik keek op zonder echt te kijken — en toen zag ik hem.
Alexander.

Hij stapte binnen alsof hij hier hoorde. Alsof hij hier al eerder was geweest. Niet zoekend, niet twijfelend, maar met diezelfde vanzelfsprekende rust die hij de avond ervoor ook had. Het lichtblauwe hemd dat ik onbewust had onthouden, nu scherper zichtbaar in het daglicht. Geen schemer, geen muziek, geen avond die iets verbloemde. Gewoon hij, helder en aanwezig.

Mijn lichaam reageerde sneller dan mijn verstand.
Ik bevroor.

Een fractie van een seconde stond alles stil: het geluid van bestek, het geroep uit de keuken, de bewegingen van collega's. Alsof iemand de wereld even op pauze had gezet. Hij stapte recht op mij af, zonder aarzeling, alsof er nooit twijfel was geweest over waar hij naartoe moest.

“Ik was in de buurt,” zei hij, bijna achteloos, maar zijn ogen verrieden iets anders. Daar zat intentie in. Bewustzijn. Hij keek me aan alsof hij precies wist wat dit met me deed. “Ik moest wat boodschappen doen.”

Ik voelde mezelf glimlachen, een reflex meer dan een keuze. Mijn evenwicht was nog niet helemaal terug. Het was alsof de avond ervoor zich plots in mijn werkdag had genesteld, ongepast maar onweerstaanbaar.

“Boodschappen?” herhaalde ik, half lachend, half ongelovig.

Hij knikte met zijn mondhoeken licht omhoog.

“Ja,” zei hij. “Maar ik dacht... ik kijk eerst even of jij er bent.”

En op dat moment wist ik het.

Het was geen zin om de avond mooi af te sluiten.

Dit was geen belofte zonder gewicht.

Hij had het gemeend.

Hij hief een klein, papieren zakje op alsof het iets onbenulligs was, maar zijn handbeweging trok toch meteen mijn aandacht. “Garnalen,” zei hij met een lichte glimlach. Zijn stem klonk casual, alsof het de normaalste zaak van de wereld was.

En plots voelde ik alsof ik even wegzakte in een herinnering, een echo van die avond in de kroeg. Daar was de kus nog steeds aanwezig, zacht en verrassend, een moment dat mijn gedachten nog steeds kon doen draaien. Het gevoel dat alles vanzelf naar hem toe werd getrokken, die warmte die ik voelde toen onze blikken elkaar kruisten... het was alsof de tijd even had stilgestaan, en nu klopte die herinnering zachtjes tegen mijn huid.

Hij vertelde dat hij die avond iets zou klaarmaken voor een paar vrienden. Niet veel: gewoon een simpele maaltijd, wat gezelligheid en dat ik welkom was — *als ik zin had*. Hij zei het bijna terloops, nonchalant, alsof hij het zelf nauwelijks belangrijk vond, maar zijn ogen verrieden iets heel anders. Er zat een stille verwachting in, een kleine hoop die alleen ik leek op te merken. Alsof hij wilde dat ik ja zou zeggen, maar me niet onder druk wilde zetten of dwingen.

Ik voelde mijn hart sneller kloppen. De manier waarop hij naar me keek, subtiel, op een manier die alles leek te zeggen zonder een woord te gebruiken. Het was een spel, maar ook een belofte. Een belofte waarvan ik voelde dat die avond alles zou kunnen veranderen.

Het was het begin van alles. Van datgene wat nog zou komen, van momenten die mijn hele wereld zouden opschudden, en van een avontuur dat tegelijk spannend en gevaarlijk voelde. Dat kleine zakje garnalen, die casual uitnodiging, die avond — het was alles tegelijk en het markeerde het begin van iets dat ik niet kon negeren.

Elke seconde die volgde, elk klein gebaar, elke blik, voelde als een stille belofte: iets wat de rest van de zomer en misschien wel meer zou vormen. Dat moment, dat begin, zou voor altijd in mijn geheugen gegrift blijven.

Die middag op mijn werk voelde ik dit al, nog voor ik hem echt goed gehad had. Een subtiele spanning die zich langzaam door mijn lichaam kronkelde, een soort zachte dreiging en tegelijk aantrekkingskracht die ik moeilijk kon negeren. En toen ik eindelijk opkeek, zat hij daar aan een tafeltje in het zonlicht dat door de grote ramen viel. Zijn cola stond voor zich, rustig, alsof alles vanzelf ging. De zon speelde op zijn gezicht en maakte zijn ogen bijna onherkenbaar fel, die blik die alles leek te kunnen doorgronden en tegelijk niets verraadde.

En toch... voelde ik het. Zijn ogen waren overal, zelfs op de momenten dat ik dacht dat hij me niet keek. Ze brandden in mijn rug, volgden elke beweging van mijn dienblad, elke stap die ik zette, en waren constant aanwezig zonder opdringerig te zijn. Het was vreemd, alsof mijn hele lichaam het gewicht van zijn blik voelde, warm en onmiskenbaar aanwezig, alsof hij op een onzichtbare manier een soort magnetische kracht op me uitoefende. Mijn hart begon sneller te kloppen, mijn ademhaling werd een tikje onregelmatig, en ik moest me concentreren om niet te laten merken hoe erg zijn aanwezigheid me raakte.

Op een gegeven moment stond hij op, langzaam, met bijna theatrale precisie, pakte zijn spullen en begon richting zijn appartement te lopen. Het voelde alsof iedereen en alles om hem heen vervaagden; alleen hij bestond nog. Toen hij zich omdraaide, keek hij me aan. Een lichte glimlach speelde om zijn lippen. "Ik zie je vanavond?" vroeg hij, zijn stem precies zo zelfverzekerd en warm als ik me herinnerde, maar er zat nu ook een licht speels tintje in dat ik niet kon plaatsen.

"Ja," antwoordde ik, mijn stem iets zekerder dan ik me daadwerkelijk voelde, met een vleugje moed dat ik in mezelf moest opzoeken. "Je mag mij verwachten." Ik voelde een zenuwachtige spanning in mijn borstkas, maar tegelijk ook een opwinding die ik niet kon onderdrukken.

Hij haalde zijn wenkbrauwen even op en knikte; zijn ogen glinsterden op een manier die beloofde dat deze avond alles anders zou zijn. Hij gaf me het adres van zijn appartement, heel casual,

alsof het de normaalste zaak van de wereld was, maar voor mij voelde het als een sleutel, een toegangspoort tot iets wat mijn gedachten de rest van de namiddag volledig zou innemen.

Gedurende de uren die volgden, kon ik bijna niets anders dan zijn gezicht en die blik voor me zien. Ik repeteerde de woorden die hij had gezegd, visualiseerde hoe de avond zou verlopen, en voelde een zachte kriebel van spanning en anticipatie door mijn hele lichaam trekken. Elk geluid, elke beweging om me heen leek minder belangrijk dan de gedachte dat ik hem die avond weer zou zien, dat ik weer in zijn nabijheid zou zijn. Het was alsof de tijd vertraagde en de hele middag slechts een voorbereiding was op wat er zou komen.

Thuis aangekomen, stond ik voor mijn kast en staarde naar de kledingstukken die zorgvuldig waren opgehangen, elk met herinneringen of gewoon praktische redenen waarom ze daar hangen. Mijn vingers gleden langs de stof, zacht katoen, linnen, zijde, maar niets leek precies goed genoeg. Het moest perfect zijn zonder overdreven te zijn, iets dat mijn zelfvertrouwen een zachte boost zou geven, maar niet overdreven pronkend. Uiteindelijk viel mijn oog op een casual witte blouse, eenvoudig maar elegant, die mijn silhouet flatterde en waarin ik me comfortabel voelde. Ik pakte hem op en voelde meteen hoe mijn hart een tikje sneller klopte — een mengeling van zenuwen en opwindning die me liet glimlachen.

Wie zou er allemaal zijn die avond? Zijn vrienden, een koppel dat hij persoonlijk kende, misschien iemand die ik nog nooit had ontmoet? Mijn verbeelding begon kleine scenario's te schetsen, van gezellige gesprekken tot ongemakkelijke stiltes. Het maakte me nerveus, een lichte kriebel die zowel spanning als nieuwsgierigheid in zich droeg. Ik nam een diepe adem, probeerde de zenuwen te kalmeren en fluisterde zachtjes tegen mezelf: "Gewoon jezelf zijn. Dat is genoeg."

Toen de avond viel, stapte ik uit de auto en voelde ik de koelte van de avondlucht op mijn huid. De stad was zacht verlicht; het geluid van auto's en zachte stemmen in de verte mengde zich tot een rustig ritme. Elke stap richting het appartement voelde als een drempel

overschrijden, een stap in het onbekende: spannend, maar ook licht beangstigend. Mijn hart bonkte terwijl ik de deurbel indrukte en de seconden leken zich uit te rekken.

Toen de deur openging, werd ik begroet door de geur van versgebakken gerechten, de zachte tonen van achtergrondmuziek en zijn warme glimlach die mijn zenuwen iets verzachtte. Mijn ogen dwaalden door het appartement, dat op de hoogste verdieping lag, en ik slikte even van verbazing. Het uitzicht op de zee was adembenemend; de reflecties van de stadslampen dansten op het water, en de lucht kleurde zacht oranjeroze door de laatste stralen van de ondergaande zon. Het voelde magisch, alsof deze plek even buiten de tijd stond.

Binnen was de sfeer los en ontspannen. Zijn vrienden lachten in de keuken, met een paar glazen in de hand, en voerden een vloeiend en vriendelijk gesprek. De warmte van het interieur, gecombineerd met het uitzicht en de aanwezigheid van Alexander, zorgde ervoor dat ik langzaam mijn spanning voelde wegsmelten. Hier voelde ik me veilig, welkom en tegelijk opgewonden over wat de avond nog zou brengen. Het was precies wat ik nodig had om me een beetje gerust te voelen, om de rest van de wereld even te vergeten en me volledig op dit moment te concentreren.

Elke stap die ik door het appartement zette voelde natuurlijker, ondanks de zenuwen die af en toe nog de overhand namen. Mijn ogen volgden hem terwijl hij een drankje voor me inschonk, en ik voelde de zachte kriebel van anticipatie in mijn buik. Alles voelde tegelijkertijd vertrouwd en nieuw, een mix van herinnering en ontdekking. Deze avond had iets magisch in zich, iets dat zich niet volledig liet benoemen maar dat mijn hele wezen wakker maakte. Ik wist dat dit het begin kon zijn van iets intens, iets dat mijn gedachten, mijn hart en misschien zelfs mijn leven nog lang zou blijven beïnvloeden.

Zijn vrienden waren er al toen ik arriveerde: een koppel uit zijn buurt in Antwerpen, vrolijk en hartelijk, met een warmte die meteen de spanning van mijn schouders leek te nemen. We begroetten elkaar met een stevige glimlach en een vriendelijke handdruk, en ik

voelde hoe de scherpe randjes van mijn zenuwen langzaam plaatsmaakten voor een nieuwsgierigheid die bijna speels was. Het was alsof ik werd uitgenodigd in een klein universum van gezelligheid, waar iedereen zijn plaats kende en toch ruimte liet voor nieuwkomers zoals ik.

We gingen buiten op het terras zitten. Het zonlicht had zich net teruggetrokken achter de horizon en liet een zachte schemering achter, die de zee glinsterend liet weerkaatsen. Hij zette de zak met garnalen op tafel, een eenvoudige handeling die toch een soort ritueel leek, een uitnodiging om deel te nemen aan iets bijzonders. Zijn vriendin keek me aan en lachte zachtjes: “Meisje van de zee, kun jij dit?”

Ik moest lachen, een lichte, opgeluchte lach, en gaf toe dat ik dit al jaren niet meer had gedaan. Het idee dat ik misschien zou falen, dat ik niet meer soepel genoeg zou zijn, verdween snel toen ik de eerste garnaal beet. Mijn handen leken de bewegingen van vroeger weer te herinneren, bijna instinctief, en al snel pelde ik de garnalen zonder veel moeite. Het voelde als een kleine overwinning, een intiem moment van vaardigheid dat me weer even mezelf deed voelen.

De avond vorderde en de gesprekken werden lossers en vloeiender. Gelach vulde de lucht; kleine verhalen werden gedeeld, en de zachte geluiden van de golven op de achtergrond gaven de avond een rustgevende cadans. Er was een soort magische eenvoud in de manier waarop de tijd voorbijgleed; niets leek gehaast of geforceerd, alles voelde natuurlijk en spontaan.

En toen, plotseling, voelde ik een aanraking onder de tafel: zijn hand die de mijne voorzichtig vastpakte. Mijn hart sloeg een slag over, alsof het mijn hele lichaam wilde waarschuwen voor wat er gebeurde. Het was een klein gebaar, bijna onmerkbaar voor iedereen om ons heen, maar voor mij voelde het alles. Een mix van geluk en onzekerheid golfde door me heen, een verwarrende maar onweerstaanbare sensatie.

Wat was dit voor een vreemd, intens gevoel? Zo gelukkig, alsof de wereld even had stilgestaan, maar tegelijk zo onzeker dat ik bijna

bang was om adem te halen. “Is dit echt?” vroeg ik me stilletjes af. “Meent hij dit? Zou hij ooit iets willen opbouwen? Of is dit slechts een moment, een vluchtige vonk in de avondlucht die zo snel kan verdwijnen?”

Elke aanraking leek te spreken zonder woorden, en ik voelde een innerlijke strijd: mijn verstand probeerde alles rationeel te duiden, terwijl mijn hart zich volledig overgaf aan het moment. Het was een dans van spanning en verlangen, een herinnering dat sommige gevoelens te diep gaan om meteen begrepen te worden, te intens om ze eenvoudig weg te denken. Mijn blik ontmoette de zijne, en in dat oogcontact leek de tijd even stil te staan. Alles om ons heen vervaagde, en ik besepte dat dit kleine moment misschien wel het begin kon zijn van iets dat mijn wereld volledig zou veranderen.

Ik haalde diep adem, probeerde mijn zenuwen te temmen en me te concentreren op het hier en nu, maar het was onmogelijk. Alles voelde groter, intenser, en tegelijkertijd kwetsbaar. En terwijl zijn hand zachtjes de mijne omkleemde, wist ik dat deze avond een herinnering zou worden die ik nooit zou vergeten, een avond waarin alles nog mogelijk leek, en waarin mijn hart voor het eerst in lange tijd weer openging voor een sprankje hoop.

Later die avond besloten we nog iets te gaan drinken in de plaatselijke kroeg, dezelfde kroeg waar we elkaar de avond ervoor hadden ontmoet. Het voelde als een soort ritueel, een verlenging van een verhaal dat al begon te leven tussen ons. Het koppel van zijn vrienden was teruggetrokken naar het casino, op zoek naar hun eigen avontuur, waardoor wij de ruimte hadden om rustig iets te drinken, zonder druk, zonder onderbrekingen. Het was alsof de tijd even van ons was, een cocon van intimiteit en nieuwsgierigheid.

We namen plaats aan een klein tafeltje in een hoek, waar de lichten zacht vielen en de muziek op de achtergrond een warme gloed over alles legde. De gesprekken begonnen licht, oppervlakkig zelfs, over wat we die dag hadden gedaan, kleine anekdotes, lachwekkende observaties. Maar al snel vervaagden de oppervlakkige praatjes en doken we dieper, op manieren die we zelf niet hadden voorzien. We ontdekten elkaar langzaam — de manier waarop hij luisterde, echt

luisterde, zijn ogen die af en toe net dat ene detail oppikten en terugkaatsten met een glimlach, een opmerking, een nuance die alles voelde alsof hij het begreep. Het was verbazingwekkend hoe snel de klik tussen ons zo intens werd. Het voelde overweldigend, bijna alsof we elkaar al jaren kenden, terwijl alles nog zo nieuw was.

We praatten over dromen, over kleine geheimen, over de dingen die we normaal voor onszelf houden. De uren gleden voorbij zonder dat we het merkten. Soms viel er stilte, maar zelfs die stilte voelde comfortabel, bijna geladen met betekenis. Het was alsof onze blikken meer zeiden dan woorden ooit konden. Ik voelde spanning en verwachting, maar het was niet ongemakkelijk — het was juist spannend op een manier die je hart sneller doet kloppen en je ademhaling net een beetje onregelmatig maakt.

Die nacht bleef ik bij hem. De uren waren gevuld met passie, warmte en een soort wederzijds begrip dat alles vanzelf liet vloeien. Het voelde natuurlijk alsof het altijd zo had moeten zijn, maar tegelijk was het gloednieuw: een ontdekking van intimiteit en nabijheid die ik in jaren niet had ervaren. Elke aanraking, elke kus, elke fluistering was intens, en toch was er een zachte tederheid die alles omlijstte. Het was alsof een sluier die ik al jaren droeg, langzaam werd opgelicht, laag voor laag, en iets nieuws, iets puurs en kwetsbaars, naar de oppervlakte kwam.

Toen de ochtend arriveerde en ik naast hem wakker werd, voelde ik een diepe rust. Het was een rust die ik in jaren niet meer had gevoeld, een soort veilige warmte die ik me herinnerde van vroeger, uit tijden die ik dacht verloren te hebben, zoals bij mijn verloofde. Maar hier was het weer — dezelfde rust, dezelfde zekerheid, dezelfde diepe verbondenheid, en toch helemaal anders, uniek voor dit moment. Het was een gevoel van thuiskomen, alsof ik eindelijk weer op de juiste plek was, precies waar ik moest zijn.

Ik wilde het vasthouden. Met alles wat ik had. Niet loslaten. Niet nu. Misschien... nooit. Alles in mij smeekte om dit moment, deze intimiteit, deze rust en deze passie te bewaren. Om het in mijn geheugen te graveren en het nooit meer te laten verdwijnen. Het was meer dan een ontmoeting, meer dan een avond. Het was een begin,

een belofte, een herinnering die in één nacht al zijn gewicht en betekenis had gekregen en die ik voor altijd wilde koesteren.

Voor een paar momenten leek de tijd te stoppen. De zon leek te blijven hangen boven de horizon, de geluiden van de stad daarbuiten vervaagden tot een zachte ruis, en het voelde alsof alleen wij tweeën bestonden in dit kleine universum van licht, warmte en nabijheid. Onze blikken kruisten elkaar in stilte, en zonder een woord te zeggen voelde ik een connectie die verder ging dan ik ooit had gevoeld. Alles wat gezegd had kunnen worden, zat in de manier waarop hij me aankeek, in de ontspanning van zijn lichaam, in de zachte aanrakingen van onze handen die elkaar af en toe vonden op het bed, op de bank, op de vloer.

Uiteindelijk stonden we toch op, langzaam, alsof we geen haast hadden om de werkelijkheid terug te laten keren. Samen liepen we naar de keuken; het ochtendlicht volgde ons als een vriendelijke omhelzing.

De geur van verse koffie mengde zich met de zachte warmte van zijn appartement en met het zoute spoor van de zee dat nog in mijn haar hing. We praatten nauwelijks, maar alles wat gezegd werd, zat in de blikken, de glimlachen, de kleine gebaren van aandacht. Soms raakten onze handen elkaar bij het pakken van een kopje, en een kleine elektrische schok trok door me heen, een herinnering aan de passie van de nacht en de belofte van wat nog komen zou. De ochtend voelde oneindig, een langgerekt moment waarin alles simpel en perfect was, en waarin ik voor het eerst in tijden het gevoel had dat alles precies op zijn plaats viel — een begin van iets dat misschien, heel misschien, nooit meer zou verdwijnen.

Ik maakte me zorgvuldig klaar om naar huis te gaan, mijn kleren zorgvuldig gekozen, alsof ik op die manier een stukje van de magie van de nacht mee naar huis kon nemen. Elke beweging voelde bewuster, bijna ceremonieel, alsof ik een ritueel uitvoerde om dat gevoel vast te houden dat tussen ons was ontstaan. Mijn haar viel precies goed, mijn blouse zat comfortabel maar toch elegant, en terwijl ik mijn schoenen aantrok, voelde ik een zenuwachtig opgewonden tinteling in mijn buik. Ik hoopte diep vanbinnen dat ik

hem snel weer zou zien, dat de connectie die we hadden gemaakt geen momentopname was, maar het begin van iets dat zich langzaam kon ontwikkelen. We hadden elkaars nummers uitgewisseld, dus er was een belofte van contact, een zekerheid dat het verhaal nog niet voorbij was, en dat bracht een kleine glimlach op mijn gezicht.

Toch bleef dat stemmetje in mij op de achtergrond aanwezig, dat kleine stemmetje dat altijd een vleugje onzekerheid met zich meebrengt. Het fluisterde: “Wat als hij je vergeet? Wat als het alleen die nacht was?” Ik probeerde het te negeren, mezelf ervan te overtuigen dat ik geen reden had om te twijfelen, maar de fragiele angst kroop onopgemerkt tussen mijn gedachten. Thuis aangekomen viel ik in mezelf terug. De stilte in mijn appartement voelde ineens veel groter; de muren omhelsden me op een manier die zowel vertrouwd als eenzaam was. Twee dagen vol intensiteit, spanning, passie en magie — het was veel om te verwerken. Mijn gedachten fladderden van het ene moment naar het andere: elke glimlach, elke aanraking, elk klein gebaar van die twee dagen probeerde ik te reconstrueren en te begrijpen.

Was dit een nieuw begin? Kon ik opnieuw geloven in liefde, in iets dat ik jaren geleden dacht voorgoed verloren te hebben? Elk detail van onze ontmoeting leek nu in mijn hoofd te leven: de warmte van zijn blik, het zachte licht in de kamer, het geluid van zijn stem, zelfs de manier waarop hij de garnalen vasthield toen we samen aan tafel zaten. Het voelde bijna als een droom, een mooie, delicate droom die ik niet wilde laten los. De dagen volgden hun gang. Ik werkte, leefde en probeerde mijn routine vast te houden, maar hij spookte voortdurend door mijn hoofd. Elk geluid buiten, elk berichtje van een bekende, elke gedachte aan de zee brachten hem herinneringen terug. Zelfs simpele dingen — het openen van een deur, het geluid van een kopje op tafel, de geur van koffie — konden me plotseling terugvoeren naar zijn appartement, naar dat moment waarop alles voelde alsof het voor altijd had kunnen zijn.

Uiteindelijk kon ik niet langer wachten. Het verlangen om contact te hebben, om meer over hem te weten, om te voelen dat onze connectie verder kon groeien, werd sterker dan mijn angst of mijn

voorzichtigheid. Mijn vingers trilden lichtjes toen ik mijn telefoon oppakte en een bericht begon te typen. “Ik wil je zeker beter leren kennen,” schreef ik, de woorden simpel, maar geladen met alles wat ik voelde: nieuwsgierigheid, hoop, verlangen en een sprankje van die opwinding die ons samenbracht. Met een diepe ademhaling drukte ik op verzenden. Het gevoel van opluchting en anticipatie dat volgde was overweldigend. Ik wist dat er een wereld van mogelijkheden voor ons lag, een verhaal dat we nog samen konden schrijven, maar dat alles begon bij die ene simpele, eerlijke boodschap. En terwijl ik mijn telefoon neerlegde, voelde ik voor het eerst in lange tijd een warme gloed van verwachting door me heen stromen, alsof de toekomst voor het eerst weer een beetje mijn vriend was.

Zijn antwoord kwam sneller dan ik had durven hopen, bijna alsof hij bovenop zijn telefoon zat te wachten op een teken van mij. Maar de woorden die ik las sneden dieper dan ik had verwacht. “De afstand zal een enorm probleem zijn,” stond er, eenvoudig en direct, zonder enige omweg of verzachtende woorden. Die paar woorden voelden als een koude klap, alsof iemand onverwachts een deur tegen mijn borst had geduwd. Mijn adem stokte even; mijn hart kromp ineen, alsof het zichzelf wilde beschermen tegen de pijn die eraan kwam.

Het geluk en de warmte van de afgelopen dagen, de magie die tussen ons had gebloeid, smolt ineens samen met angst, twijfel en een zwaar verdriet dat ik dacht al achter me te hebben gelaten. Het voelde oneerlijk, bijna wreed, dat een enkele zin zoveel emoties kon oproepen: het verlangen om bij hem te zijn, de teleurstelling dat het misschien onmogelijk was, en een oude, sluimerende wanhoop die als een schaduw op mijn schouders viel. Ik legde mijn telefoon even neer en probeerde mijn hartslag te kalmeren, maar het lukte nauwelijks. Iedere herinnering aan zijn blik, aan zijn aanraking, aan het zachte lachen dat me die twee dagen had betoverd, werd nu overschaduwd door het besef van afstand en beperkingen.

Ik voelde een mengeling van boosheid en machteloosheid. Waarom moest de afstand zo’n obstakel vormen? Waarom kon iets dat zo mooi en zo intens was, meteen op de proef worden gesteld door iets dat buiten onze controle lag? Mijn handen trilden lichtjes terwijl ik

probeerde te ademen; mijn gedachten draaiden rond in cirkels: “Is dit het einde? Of is er nog hoop? Hoe kunnen we dit overbruggen?” De vreugde van het moment voelde plotseling zo fragiel als een glazen ornament dat op elk moment kon breken. Het was alsof de zon net achter een dikke wolk was verdwenen en de wereld een grauwe, kille tint had gekregen.

En toch... ergens diep vanbinnen voelde ik ook een klein, eigenzinnig vonkje. Een stemmetje dat zei: misschien is dit slechts een uitdaging, een test, iets dat we samen kunnen overwinnen als we willen. Misschien is dit niet het einde, maar het begin van een andere vorm van verbondenheid, waarin we geduld moeten leren, vertrouwen moeten kweken en creatief moeten zijn in hoe we elkaar dichtbij kunnen houden. Maar voor nu, op dat moment, voelde het vooral zwaar. Mijn hart huilde stilletjes en ik voelde dat de euforie van onze ontmoeting even had plaatsgemaakt voor een realiteit die ik nog niet helemaal wilde accepteren.

1.1 Antwerpen

De herfst was ingetreden en met haar komst veranderde alles. De zon zakte sneller achter de horizon, de lucht kreeg een zachtere, melancholische gloed, en de dagen voelden korter en intiemer aan. Het leven leek langzaam in een rustiger ritme te vallen, maar voor mij voelde het juist hol en leeg op de momenten dat ik alleen was. Het contact met Alexander bleef sporadisch, flarden van gesprekken en berichtjes die het geheugen levend hielden, maar tegelijk de leegte benadrukten die hij achterliet. Elk klein berichtje was een herinnering aan wat was geweest, een herinnering aan warmte die ik even voelde maar die me daarna alleen achterliet met een echo van gemis.

En toch... ergens diep vanbinnen, in het zachte schijnsel van de herfst, voelde ik dat mijn hart nog steeds fluisterde. Het fluisterde over hem, over wat er nog mogelijk was, over het verlangen om hem

weer te zien. En in oktober, toen de bladeren goudkleurig waren en een koele bries de lucht vulde, besloot ik nog een laatste poging te wagen. Ik stuurde een bericht, een klein sprankje hoop dat misschien, misschien beantwoord zou worden. Mijn vingers trilden lichtjes terwijl ik op verzenden drukte. Het was een kleine daad van moed, een moment waarin ik mijn kwetsbaarheid accepteerde en mijn hart liet spreken.

De reactie kwam sneller dan ik had durven hopen. Mijn telefoon lichtte op en daar stond zijn naam. Mijn adem stakte even, en toen las ik de woorden:

“Wil je naar Antwerpen komen?”

Eenvoudig, direct en toch geladen met iets wat woorden niet volledig konden vatten. Het voelde als een uitnodiging naar iets onbekends, een sprong in de diepte, een kans om het opnieuw te proberen, om die vonk die tussen ons had gegloeid opnieuw aan te wakkeren. Mijn hart sloeg sneller; mijn gedachten draaiden in duizelingwekkende cirkels: Antwerpen? Nu? Wat zou hij verwachten? En toch, diep vanbinnen, voelde ik dat dit het moment was waarop ik moest handelen, dat ik die stap moest zetten om te ontdekken wat er mogelijk nog tussen ons kon zijn.

Het bericht bleef in mijn hoofd resoneren. Elke keer dat ik het opnieuw las, voelde ik een mengeling van spanning en hoop, van angst en opwinding. De herfstlucht buiten leek kouder, frisser, maar binnen voelde ik iets wat ik al jaren niet had gevoeld: een zachte, maar krachtige verwachting, een verlangen naar het onbekende dat misschien alles kon veranderen.

Mijn hart sloeg een dubbele slag. Er was geen twijfel meer, geen moment van aarzeling: ik tikte op “verzenden” en bevestigde met een ja. De woorden kwamen eruit als een vluchtige uitbarsting van iets dat al maanden in mij brandde, een vonk die eindelijk de lucht in werd geslingerd. En toch... diep vanbinnen voelde ik dat bekende mengsel van emoties. Blijheid mengde zich met onzekerheid; opwinding liep hand in hand met twijfel. Het idee dat ik hem eindelijk weer zou zien, liet mijn borst vol licht en warmte

aanvoelen, maar tegelijkertijd voelde ik dat nerveuze trillen in mijn handen en in mijn maag, als een zacht, ritmisch alarm dat me eraan herinnerde hoe kwetsbaar ik nog was.

Zou alles hetzelfde zijn? Zou hij nog steeds diezelfde man zijn die ik kende, of had de tijd hem veranderd? Zou ik nog dezelfde gevoelens hebben, of was het slechts een echo van het verleden, opnieuw aangewakkerd door een bericht? Mijn gedachten draaiden in cirkels, maar ergens, diep vanbinnen, voelde ik een opwelling van hoop die sterker was dan de twijfel. Het was een vreemde, heerlijke spanning, een gevoel dat alles tegelijk op scherp zette en tegelijk veilig voelde.

Het was het soort spanning dat alleen het begin van iets nieuws met zich meebrengt, maar deze keer was het extra beladen. Beladen met herinneringen aan nachten vol warmte en passie, met momenten van intens verlangen en met een geschiedenis die zowel mooi als pijnlijk was geweest. Het voelde alsof elk klein detail — de manier waarop hij keek, hoe hij sprak, het gewicht van zijn aanwezigheid — weer tot leven werd geroepen, alsof het verleden en het heden in elkaar overvloeiden.

Ik kon het bijna voelen in mijn hele lichaam: een trilling van verwachting, een lichte opwinding die door mijn aderen stroomde. Het was alsof mijn hart zich klaarmaakte om opnieuw te springen, om opnieuw te durven, om opnieuw te geloven in iets dat zowel bekend als onbekend was. De spanning was heerlijk, het soort dat je energie geeft, dat je adem sneller laat gaan, je gedachten helder en tegelijk verwarrend maakt. Het was de spanning van een ontmoeting die alles kon veranderen, van een avond die misschien alles zou herdefiniëren, van een moment dat misschien voor altijd in mijn geheugen gegrift zou worden.

Het verlangen om naar hem toe te gaan groeide met elke dag die voorbijgleed, langzaam maar onafwendbaar, als een zachte maar niet te negeren stroom die mijn gedachten meesleurde. Elke ochtend, elke middag, elke avond bracht dezelfde zenuwslopende mix van opwinding en spanning. Het idee dat ik hem eindelijk weer zou zien, dat ik weer dicht bij hem zou zijn, liet mijn hart sneller kloppen, mijn ademhaling iets onregelmatig worden en mijn handen

onbewust trillen. Antwerpen was een stad die ik niet goed kende, een plek die vreemd en onbekend aanvoelde, een labyrint van straten, pleinen en geluiden waar ik alleen doorheen zou navigeren. En toch, paradoxaal genoeg, voelde het alsof die onbekendheid juist aantrekkelijk werd, omdat het de mogelijkheid bood om alles opnieuw te beleven, maar deze keer op mijn eigen voorwaarden, met de herinneringen als een zachte ruggensteun.

Maar de onzekerheid bleef knagen, als een kleine, onzichtbare stem die mijn gedachten steeds op scherp zette. Wat kon ik eigenlijk verwachten van die avond? Zou het, zoals de vorige keer, vertrouwd en veilig, maar toch nieuw zijn—een mix van het bekende en het onbekende die me tegelijkertijd geruststelde en op scherp zette? Of was het slechts een kortstondig avontuur, een vlam die even opflakkerde, hartstochtelijk en intens, maar die straks weer zou doven, achtergelaten in een nacht van herinneringen en verlangens? Alleen het idee dat dit misschien maar één avond zou zijn, maakte mijn hart nerveus, bijna pijnlijk in zijn snelheid, alsof elke kloppende slag me herinnerde aan wat ik zou kunnen verliezen, aan wat ik hoopte te vinden en wat misschien nooit volledig van mij zou zijn.

Ik probeerde mezelf gerust te stellen met gedachten aan de momenten die we al hadden gedeeld, aan de warmte van zijn blik, de subtiele aanrakingen die zoveel meer zeggen dan woorden. Maar zelfs dat bood slechts gedeeltelijke troost; een deel van mij bleef op scherp, klaar voor teleurstelling, voor de confrontatie met een werkelijkheid die misschien niet zo perfect was als mijn hoop. Toch was de spanning onweerstaanbaar, een mengeling van verlangen en angst, van hoop en onzekerheid, die me voortdreef richting het onbekende. Elke gedachte aan hem voelde als een magneet, trok me steeds dichter naar Antwerpen, naar de kans om opnieuw iets te beleven dat tegelijkertijd vertrouwd en gevaarlijk, mooi en kwetsbaar was.

Het was die mengeling van angst en verlangen die me in de nachten voorafgaand aan de ontmoeting wakker hield. Ik stelde me scenario's voor — het beste, het slechtste en alles daartussenin. Ik voelde hoe mijn hart zich voorbereidde op een emotionele achtbaan,

en toch kon ik het niet tegenhouden. Het was alsof een onzichtbare kracht me duwde, me leidde en me vertelde dat ik deze stap moest zetten. Ondanks de onzekerheid, ondanks de angst, voelde ik diep vanbinnen dat dit moment belangrijk zou zijn, dat het misschien een keerpunt zou worden, een nieuwe bladzijde in iets dat al zo lang in mijn hart sluimerde.

Met elke dag die dichter bij de ontmoeting kwam, groeide het verlangen, versterkt door de angst voor het onbekende. Het werd een constante aanwezigheid, een zachte druk die zowel opwindend als zenuwslopend was. Ik wist dat ik moest gaan, dat ik dit moest ervaren, ongeacht het resultaat. Antwerpen, de onbekende straten, zijn huis, zijn blik, zijn aanwezigheid — alles leek samengebald in dit ene verlangen dat ik niet langer kon negeren. Mijn gedachten draaiden in cirkels, maar één ding was duidelijk: ik moest hem zien. Ik moest voelen of alles wat we hadden gedeeld nog leefde, of het vuur dat ooit tussen ons had gebrand nog steeds smeulde, klaar om opnieuw op te laaien.

Elke ochtend voelde ik het kriebelen in mijn maag, een mengeling van anticipatie en spanning. De treinrit, de straten, de geur van de stad, alles leek geladen met een elektrische energie. Ik stelde me voor hoe hij me zou begroeten, welke woorden hij zou zeggen en welke blik hij zou dragen. Het was een spel van hoop en angst, een dans die ik niet kon stoppen. Antwerpen was plots geen gewone stad meer, maar het toneel van iets dat groter voelde dan ik kon bevatten. En diep vanbinnen wist ik dat, ongeacht wat die avond zou brengen, ik mezelf niet kon tegenhouden. Het verlangen was sterker dan de twijfel.

Toch was er ook iets geruststellends: ik mocht bij hem blijven slapen. Dat kleine detail voelde als een lichtstraal in de chaos van mijn gedachten, een ankerpunt waaraan ik me kon vastklampen terwijl alles om me heen draaide. Het gaf een gevoel van veiligheid, een subtiele zekerheid dat deze ontmoeting niet zomaar voorbij zou gaan. En toch was het geen volledige troost. Mijn hart wist nog niet goed welke richting het op moest: vreugde, verwachting, angst, hoop... waarschijnlijk alles tegelijk, als een wirwar van emoties die

elkaar voortdurend afwisselden, elkaar versterkten en soms zelfs in conflict leken te zijn.

De dagen tot aan die avond leken zich traag uit te rekken, bijna spottend langzaam. Elk moment voelde geladen met anticipatie en mijn gedachten waren voortdurend in beweging. Ze draaiden rond hem, rond Antwerpen, een stad die ik nog nooit echt had bezocht, maar die nu opeens zo vertrouwd en intimiderend tegelijk leek. Rond de avond die steeds dichterbij kwam, werd mijn hart sneller en werd mijn ademhaling iets onregelmatiger. Ik probeerde me af te leiden en me vast te klampen aan dagelijkse taken, maar het lukte nauwelijks. Alles herinnerde me aan hem, aan het verlangen dat zich langzaam in mij had genesteld en nu bijna ondraaglijk was.

In een poging mijn emoties te ordenen en te kalmeren, sprak ik erover met enkele mensen die ik vertrouwde, kennissen en vrienden die me goed kenden en oprecht het beste met me voor hadden. Ze luisterden, stelden vragen, boden perspectief, maar geen van hen kon echt voelen wat ik voelde.

“Laat het gewoon gebeuren,” zei één van hen zacht, maar doordringend. “Geniet van de avond, voel wat er komt en zie wat ervan komt. Meer kun je toch niet doen.” Het was een simpel advies, maar het raakte iets diep in mij. Ik beseftte dat ik het niet kon forceren, dat ik de uitkomst niet in handen had en dat ik moest leren loslaten, zelfs als het maar voor een paar uur was. Het voelde bevrijdend, maar tegelijkertijd maakte het me ook nog zenuwachtiger.

Ik nam het advies ter harte en probeerde me mentaal voor te bereiden. Ik stelde me scenario's voor, oefende glimlachen in de spiegel, probeerde te bedenken wat ik zou zeggen, hoe ik me zou gedragen, hoe ik hem zou aankijken zonder te overdrijven, zonder te schichtig te zijn. Ik vroeg me af: zou hij hetzelfde voelen? Zou hij nerveus zijn of zou hij precies weten wat hij wilde? Al deze gedachten mengden zich tot een zenuwslopende cocktail van verlangen en spanning.

Ondanks alle voorbereidingen voelde ik me tegelijkertijd kwetsbaar en hoopvol. Elk bericht van hem, elk klein teken van aandacht, bracht mijn hart in beroering. En toch, midden in al die zenuwen, voelde ik ook een soort rust: ik had een kans, een moment dat helemaal van ons was, en ik kon alleen maar hopen dat ik dit volledig zou kunnen omarmen. Elke seconde leek langer dan de vorige; de dagen werden minuten en de minuten werden seconden. Antwerpen zelf leek een wereld apart, een plek die wachtte om gevuld te worden met ons verhaal.

De avond kwam steeds dichterbij, en ik voelde het kriebelen diep in mijn maag, een mengeling van verwachting, spanning en een stille, vurige hoop. Het advies van mijn vriendin bleef als een zachte echo in mijn hoofd: laat het gewoon gebeuren. En langzaam begon ik te beseffen dat, hoe het ook zou lopen, deze ontmoeting iets unieks zou zijn, iets dat ik volledig moest toelaten. Niet geforceerd, niet gecontroleerd, maar puur en intens. Voor het eerst sinds lange tijd voelde ik de mogelijkheid dat er iets moois kon ontstaan, iets dat volledig van mij en hem kon zijn, in het hier en nu.

Ik knikte, maar diep vanbinnen voelde ik hoe klein ik mezelf ineens voelde. De onzekerheid was niet langer iets dat ik alleen in mijn hoofd voelde; het was tastbaar, bijna lichamelijk aanwezig. Het drukte zwaar op mijn borst, alsof er een gewicht op lag dat ik niet kon verplaatsen, en een knoop in mijn maag die zich met elke minuut groter leek te worden. Mijn gedachten draaiden in cirkels: wat als alles anders zou zijn? Wat als ik iets verkeerd zei, iets verkeerd deed en het moment verpestte? Hoe dichterbij de dag van vertrek kwam, hoe sterker die zenuwen werden, en ik merkte dat mijn lichaam reageerde zoals ik het nog nooit had gevoeld bij een ontmoeting: trillende handen, een lichte duizeling bij het idee van het onbekende, een hartslag die sneller klopte dan normaal. Het voelde alsof iedere vezel van mijn wezen klaarstond, gespannen als een snaar die op elk moment kon breken.

Toen brak eindelijk de dag aan waarop ik moest vertrekken. De zon stond laag aan de horizon en wierp een zacht, goudkleurig licht over de stad. Het leek alsof alles langzaam ontwaakte, van de straatlantaarns die hun laatste gloed gaven tot de eerste auto's die

hun motoren zachtjes aansloegen. In mijn kamer voelde het alsof de tijd stilstond, alsof hij mijn zenuwen spiegelde. Mijn kast stond open; kledingstukken lagen verspreid over het bed, elk stuk wachtend om gekozen te worden, elk met zijn eigen betekenis. Mijn blik gleed van jurk tot blouse, van schoenen tot accessoires, en ik voelde de druk van de keuze. Het moest perfect zijn — niet overdreven, niet overdonderend, maar precies goed. Een outfit die vertelde: ik ben hier, ik ben aanwezig, maar ik ben mezelf.

Ik nam een simpel zwart kleedje en hield het even tegen mijn lichaam. De stof voelde vertrouwd, zacht en comfortabel, maar ook elegant, alsof hij wist dat het een bijzondere dag was. Ik staaarde naar de spiegel en probeerde te zien wat hij zou zien, hoe hij mij zou zien. Mijn handen trilden nog steeds licht, maar ik zuchtte diep en probeerde mezelf te kalmeren. Ik koos schoenen die comfortabel en stijlvol waren. Elk detail leek belangrijk; elk detail leek te vertellen wie ik was en wat ik voelde, zonder dat ik woorden hoefde te gebruiken.

De spanning bleef, een bijna elektrische energie die door mijn lichaam liep terwijl ik me klaarmaakte. Het was een mengeling van opwinding en angst, van hoop en onzekerheid. Elk moment dat verstreek bracht me dichterbij het onbekende, bij hem. Mijn hart bonsde, mijn ademhaling versnelde en ik voelde dat ik elk moment de werkelijkheid tegemoet zou treden die mijn dromen al wekenlang had ingevuld. Het was het soort moment waarop alles mogelijk leek, waarop elke keuze, elk gebaar en elk woord gewicht kreeg. En ik wist dat dit een dag was die alles kon veranderen, dat dit een moment was dat ik volledig moest toelaten, ongeacht de uitkomst.

Ik nam een laatste blik in de spiegel, haalde een diepe adem en voelde een mengeling van zenuwen en vastberadenheid. Vandaag zou ik hem zien. Vandaag zou ik de spanning toelaten, het verlangen, het onbekende. En terwijl ik mijn jas aantrok en mijn tas over mijn schouder hing, voelde ik de wereld om me heen veranderen. Alles leek op dat moment even stil te staan, alsof de stad zelf adem hield om te zien wat er zou gebeuren.

Ik stapte van de spiegel weg, sloot zachtjes de deur van mijn slaapkamer en voelde dat mijn hart sneller begon te kloppen. Elke stap naar buiten, naar de avond die op me wachtte, voelde als een bevestiging dat ik deze sprong waagde, dat ik mezelf toestond te hopen, te voelen en te ontdekken. Want soms zijn het de kleine keuzes — een jurk, een blik, een aanraking — die de loop van een hele dag, of misschien wel van een leven, kunnen veranderen. En daar liep ik, naar het onbekende toe, met een mix van zenuwen, verlangen en nieuwsgierigheid die ik nog nooit eerder zo intens had gevoeld.

Het was vreemd, bijna paradoxaal, hoe verlangen en onzekerheid tegelijk zo dicht bij elkaar konden bestaan. Alsof mijn emoties een dans uitvoerden die ik niet kon leiden, een choreografie waarin elke stap zowel opwinding als angst bracht. Ik voelde een trilling van verwachting door mijn hele lichaam trekken, een zachte gloed van anticipatie die zich mengde met een lichte spanning. Elke vezel leek te fluisteren: “Dit is belangrijk, dit kan iets veranderen, iets betekenen,” terwijl een ander deel van mij fluisterde: “Pas op, het onbekende kan je zomaar overvallen.” Het was alsof mijn hart en mijn hoofd een klein debat voerden dat ik niet kon winnen, en toch voelde ik dat dit moment, dit kleine sprankje tijd, geladen was met potentie.

Ik pakte mijn tas, voelde het zachte leer tussen mijn vingers en controleerde nog snel of alles klaar was. Sleutel, portemonnee, telefoon — alles netjes op zijn plaats. Alles in gereedheid, alles georganiseerd, alsof dat orde kon brengen in de storm van emoties die door me heen gierden. Mijn hart sloeg sneller met elke seconde die dichterbij mijn vertrek kwam. Het voelde alsof de tijd zelf vertraagde, alsof elke minuut een klein stukje spanning toevoegde, een voorproefje van wat er nog kwam.

Antwerpen voelde ineens zowel ver weg als dichtbij, een stad vol mogelijkheden en onzekerheden die zich in mijn verbeelding al hadden gevormd. Elke straat leek potentiële herinneringen te bevatten; elke hoek bood een onverwachte ontmoeting. Ik stelde me voor hoe het zou zijn om daar te lopen, hem weer te zien, en voelde een mix van opwinding en een lichte angst. Het was alsof ik op de

rand van een klif stond, niet wetend of ik zou springen in iets moois, iets gevaarlijks of in een combinatie van beiden.

De treinrit naar Antwerpen lag voor me, lang en rustig, maar gevuld met mijn gedachten. Buiten gleed het landschap langzaam voorbij; steden, velden, en huizen die ik passeerde leken voor een moment te vervagen terwijl mijn geest zich concentreerde op één ding: hem. Zijn glimlach, zijn stem, de manier waarop hij zijn hand op de mijne legde bij het eten van de garnalen, en hoe hij me die eerste keer in de kroeg had aangekeken — alles speelde als een film af in mijn hoofd.

Terwijl de trein zachtjes rammelde over de rails, probeerde ik mezelf gerust te stellen. Ik stelde me voor hoe het zou zijn als ik hem zag lopen, hoe hij zou reageren, of hij net zo opgewonden zou zijn als ik. Ik probeerde mezelf te herinneren aan de gesprekken die we de afgelopen weken hadden, aan de losse berichtjes en flarden van telefoontjes die mijn hart sneller deden kloppen. Alles wat we tot nu toe hadden opgebouwd, voelde nu aan als een dunne draad die elk moment kon worden doorgesneden of versterkt, afhankelijk van wat er die avond zou gebeuren.

Ik keek uit het raam en zag de wolken langzaam voorbijrijven en het zonlicht dat op de rails reflecteerde. Elke kilometer die we naderden, elke stad die we passeerden, brachten me dichterbij hem, dichterbij een avond vol onbekende mogelijkheden. Mijn hart klopte sneller, mijn ademhaling werd iets onregelmatiger, en ik voelde dat elke vezel van mijn lichaam alert was, klaar voor wat er zou komen.

Ik probeerde mezelf te kalmeren door diep adem te halen, maar mijn gedachten dwaalden telkens weer af. Ik vroeg me af hoe het zou zijn om hem weer te zien, om zijn aanwezigheid te voelen, om diezelfde spanning en warmte te ervaren die ik die eerste keer had gevoeld. De trein leek de tijd even te vertragen, alsof het universum me nog een laatste kans gaf om me voor te bereiden op wat er zou komen.

Elke seconde van de rit voelde intens, gevuld met herinneringen en hoop, en tegelijkertijd met angst en onzekerheid. Antwerpen kwam

dichterbij, maar ik wist dat de echte reis niet over de rails ging; die begon pas op het moment dat ik hem weer zag. Mijn hart sloeg sneller, mijn handen voelden warm en een beetje klam aan, en ik kon een glimlach niet onderdrukken — een glimlach die zowel vreugde als zenuwen bevatte. Dit was het moment waar ik wekenlang van had gedroomd en tegelijk voor had gevreesd. Wat stond ons te wachten? Alleen de komende uren zouden het antwoord geven.

Ik besloot hem een bericht te sturen om te laten weten dat ik onderweg was. Een klein teken, een bevestiging dat ik eraan kwam, dat ik aan hem dacht terwijl ik dichterbij kwam. Het voelde bijna onnodig, een simpele communicatiehandeling, maar toch gaf het me rust. Alsof ik een brug sloeg tussen de treinssporen onder mijn voeten en de plek waar hij op me wachtte. Daarna deed ik mijn oortjes in, liet de muziek zachtjes in mijn oren vloeien en voelde hoe het me omhulde als een veilige cocon. In die cocon kon ik even wegdromen, de spanning in mijn lichaam iets laten afnemen en mezelf voorbereiden op wat er zou komen.

Twee uur lang reisde ik door een wirwar van gedachten, herinneringen en verwachtingen. De rit voelde langer dan normaal, alsof elke kilometer mijn hart sneller deed kloppen. Het landschap buiten het raam gleed langzaam voorbij: bossen, weilanden, kleine dorpjes, auto's die op de wegen slingerden. Alles leek onbelangrijk in vergelijking met wat er voor mij lag. Mijn gedachten sprongen van herinnering naar herinnering — momenten van lachen, flauwe grapjes, gesprekken die diepe indruk hadden achtergelaten — en naar de spanning van het onbekende dat nog voor me lag.

Toen de trein uiteindelijk stopte en ik mijn spullen bijeenraapte, voelde ik een mengeling van nervositeit en anticipatie. Mijn hart bonsde in mijn borstkas terwijl ik naar buiten keek en de aanwijzingen in zijn bericht volgde. Hij had me precies verteld welke uitgang ik moest nemen, zodat we elkaar zonder omwegen zouden vinden. En daar stond hij. Precies zoals ik me hem herinnerde, misschien zelfs nog indrukwekkender dan in mijn herinnering. De zon viel zacht op zijn gezicht, verlichtte zijn gelaat op een manier die alles nog intenser maakte. Zijn glimlach —

dezelfde die ik die eerste zomer aan zee had gezien — streek mijn gezicht met een golf van vertrouwdheid en verlangen.

Mijn hart sprong op, een plotselinge, oncontroleerbare reactie, en voor een moment voelde het alsof de wereld vertraagde. Alles om ons heen vervaagde; de drukte van de treinhal, de mensen die haastig voorbijliepen, de echo's van voetstappen — het bestond allemaal niet meer. Alleen wij tweeën stonden daar, gevangen in dat korte moment van herkenning en spanning. Onze ogen ontmoetten elkaar en hielden vast; glimlachen speelde over onze gezichten zonder dat woorden nodig waren. Het voelde alsof we elkaar al jaren kenden, alsof die weken en maanden van afwezigheid in één seconde waren weggevaagd.

Ik nam een paar stappen naar hem toe en voelde mijn hartslag versnellen met elke stap. Zijn aanwezigheid vulde de ruimte, overweldigend en tegelijk geruststellend. Mijn handen tintelden, mijn adem stakte af en toe, en ik kon niet anders dan glimlachen, half opgelucht, half nerveus. Het was het moment waarop herinneringen, verlangen en nieuwsgierigheid samenkwamen — een moment dat alles zou kunnen veranderen, een moment waarop het leven even stil leek te staan, alleen voor ons.

En daar stonden we, oog in oog, een korte aanraking van de werkelijkheid verwijderd van het begin van iets wat misschien wel alles zou veranderen. Mijn gedachten draaiden zich in cirkels, maar ik wist één ding zeker: dit was het begin van een avond die ik nooit zou vergeten. Het was niet alleen een ontmoeting; het was een samensmelting van herinneringen, een herontdekking van gevoelens die ik dacht te hebben begraven, en een voorbode van alles wat nog kon komen. De treinreis, de zenuwen, de twijfels — alles voelde ineens logisch, alsof elke stap me precies hier had gebracht, naar dat moment, naar hem, naar dit begin.

“Hey,” zei hij zacht, zijn stem een mix van warmte en nieuwsgierigheid, terwijl hij langzaam naar me toeliep. Elke stap leek zorgvuldig te zijn, alsof hij wist dat dit moment bijzonder was. Zijn ogen ontmoetten de mijne meteen, en het voelde alsof de rest van de wereld even verdween. Alles om ons heen vervaagde: de

voorbijgangers, de drukte van de treinhall, de echo's van voeten op de tegels — niets van dat alles leek meer relevant. Alleen hij bestond.

“Hoe is het?” vroeg hij, zijn toon casual maar geladen met een intentie die ik niet kon negeren. Het was niet zomaar een begroeting; het was een uitnodiging, een opening, een poging om contact te maken op een manier die verder ging dan woorden.

“Ik... goed,” stamelde ik, terwijl ik probeerde mijn hart onder controle te houden. Mijn stem trilde licht van de opwindning, van de zenuwen die zich als een zacht maar intens vuur door mijn borst verspreidden. “Blij om je te zien.” Elk woord voelde zowel eenvoudig als bijzonder. Het was een erkenning van alles wat er tussen ons was geweest, van alles wat ik voelde, zonder dat ik het volledig hoefde uit te leggen.

Ik probeerde mijn zenuwen te verbergen, deed alsof ik ontspannen was, glimlachte zacht, maar diep vanbinnen voelde ik de storm van emoties die mijn lichaam vulde. Mijn handen tintelden, mijn adem versnelde, en mijn hart bonsde tegen mijn ribben alsof het wilde ontsnappen.

En toch... ik weet nog dat ik voelde dat hij het doorhad. Zijn ogen, scherp en aandachtig, volgden elke beweging van mijn gezicht, als een zachte maar onmiskenbare spiegel van mijn gevoelens. Hij glimlachte, niet breed, maar op die manier die alles zei zonder woorden. Het was alsof hij precies wist wat er in mij omging: de spanning, de vreugde, de onzekerheid en het verlangen. Zijn blik had iets hypnotiserends, een combinatie van warmte, scherpzinnigheid en nieuwsgierigheid. Het voelde alsof hij elke emotie die ik probeerde te verbergen, met één blik kon ontleden.

“Je ziet er... mooi uit,” zei hij zacht, bijna alsof hij het meer tegen zichzelf dan tegen mij zei. Maar ik voelde de woorden als een lichte aanraking, een zachte streling over de kern van wie ik op dat moment was. Ik kon niet anders dan glimlachen, en voor het eerst sinds de treinrit voelde ik me helemaal aanwezig, helemaal gezien. De zenuwen waren er nog, maar nu gemengd met een tinteling van

iets veelbelovends, iets dat zowel spannend als geruststellend voelde. Een moment van herkenning, van verbinding, dat zich langzaam maar zeker in mijn hart nestelde.

Ik stapte in zijn wagen en zodra ik de deur dicht trok, voelde ik een zekere spanning die tegelijk vreemd en geruststellend was. De rit door de stad verliep in stilte, maar een comfortabele stilte, gevuld met het zachte geluid van de motor en het ritme van voorbijgaande lichten. Af en toe wisselden we een glimlach of een kleine opmerking uit, en die kleine momenten waren genoeg om de nervositeit langzaam weg te laten smelten.

Ons eerste doel was 'n klein café, 'n plek die hij kennelijk goed kent. Het tafeltje dat hij koos stond midden in de levendige drukte, maar toch voelde het intiem en knus. Rond ons leken de mensen het leven te vieren — gelach, gesprekken, het zachte rinkelen van glazen — terwijl wij in onze eigen wereld zaten, bijna afgescheiden van alles en iedereen. Ik voelde me een beetje onwennig, zoals iemand die niet volledig zichzelf durft te zijn, maar tegelijkertijd was er iets aan zijn aanwezigheid dat alles draaglijk maakte. Hij lachte om mijn grapjes, soms iets te hard of op momenten dat het eigenlijk niet nodig was, maar ik merkte dat ik het fijn vond. Zijn lach werkte aanstekelijk en bracht een gevoel van warmte en veiligheid dat ik al lang niet had gevoeld.

Na een glas wijn en wat lichte gesprekken reden we naar het restaurant waar hij had gereserveerd. Het was Thais, een van mijn favorieten, en het voelde alsof hij het zorgvuldig had gekozen, met aandacht voor wat mij plezier deed. Binnen was het rustig, de lichten zacht en uitnodigend, en de aroma's van kruiden en specerijen die door de ruimte zweefden maakten alles intiem en vertrouwd. We kregen een tafel voor twee, precies in het midden van het restaurant, waardoor we het gevoel hadden midden in de wereld te zitten maar toch afgesloten van alles eromheen.

Hij stelde voor om de wijn te kiezen. Zijn ogen glinsterden een beetje ondeugend toen hij vroeg wat ik lekker vond, maar zonder twijfel vertrouwde ik op zijn smaak. Het was alsof ik al wist dat hij precies wist wat goed was, dat hij alles net dat beetje beter deed,